

Korsveien – meditasjoner

1. stasjon: Jesus blir dømt til døden

Vi ser deg, Jesus, stå foran menneskemengden. Du har blitt slått og pisket og hånet. Du forneker aldri deg selv, du forneker aldri at du er Gud, likefullt godtar du den straffen du får fra mennesker som har sett deg utføre undergjæringer. Det kan være lett å betrakte denne scenen nå og tenke: "Hvordan kunne de gjøre dette? Hvordan kunne de dømme deg til døden? Skjønte de ingenting? Du gjorde jo ikke noe galt, men elsket alle mennesker!" Men sannheten er at det ikke bare var de som dømte deg.

Stillhet

Hvor ofte ignorerer jeg deg på skolen i den personen ingen vil snakke med? Hvor ofte dømmer mine ord deg når jeg snakker stygt til og om andre? Det var ikke bare Pontius Pilatus som dømte Jesus. Også jeg er en del av folkemengden som roper "Korsfest ham!"

Stillhet

Herre Jesus, tilgi meg for måten jeg fordømmer og skader andre med mine ord og handlinger. Hjelp meg å elske slik du elsker og å lære fra ditt eksempel.

2. stasjon: Jesus mottar korset

Herre, frem til nå har du erfart en søvnløs natt, at dine venner har sviktet deg, at du har blitt slått og å bli dømt til døden. Du har blitt spyttet på og hånet av folk som for mindre enn en uke siden hyllet deg som konge da du red inn i Jerusalem. Og nå gir de deg en stor og tung korsbjelke som du selv må bære frem til stedet du skal henrettes. Men vekten av bjelken, er ikke bare vekten i treverket. Den bærer vekten av alle menneskenes synder.

Stillhet

Hvor splittet er ikke vi mennesker? Vi hyller deg det ene øyeblikket, og det neste øyeblikket forneker vi deg. Du er likevel alltid åpen for å hjelpe oss og bære oss. Men hvor ofte glemmer vi ikke at vi kan be deg om hjelp? Hvor ofte bærer vi ikke våre byrder alene og inni oss selv, hvor de blir enda tyngre? Du har jo ikke bare båret verdens synder, men mine. Og du har ikke bare båret syndene, men også byrdene, frykten og ensomheten. Hvorfor åpner jeg meg ikke mer for deg? Jeg kan

finne trøst i at du bar også alt dette for meg hvert skritt på vei mot Golgata.

Stillhet

Herre Jesus, hjelp meg så jeg ikke glemmer den byrden du bar for meg. Gi meg styrke og mot til å gi slipp på det som skiller meg fra deg.

3. stasjon: Jesus faller første gang under korset

Mens du går langs de støvete gatene på vei gjennom byen, kjenner du helt sikkert både smerten fra sårene og tyngden av korset. Du blir sliten, og du faller. I en boksekamp stopper dommeren alltid kampen dersom en av bokserne faller og ikke klarer å reise seg igjen. Men her er det ingen dommer som stopper kampen. Du vet hva som venter deg, men du finner styrke til å reise deg igjen og fortsette på veien.

Stillhet

Hvor mange ganger har jeg falt på min vei i livet når jeg har satt meg mål om å leve på en god måte? Helt sikkert flere enn jeg kan telle. Ofte når vi faller, klarer vi ikke å finne nok styrke til å reise oss igjen og fortsette å prøve. Om vi for eksempel har bestemt oss for å be noen minutter hver dag, men så ikke greier å gjennomføre det, er det lettere å gi opp enn å fortsette å prøve. Vi blir motløse. Og ofte er fristelsene til å fortsette med det som er galt for store og for forlokkende – og mye enklere å gjennomføre enn det gode vi har bestemt oss for.

Stillhet

Herre Jesus, hjelp meg å huske på din styrke og utholdenhet da du falt. Gi meg mot til å reise meg opp igjen når jeg faller. Hjelp meg å huske at det er verdt strevet med forsøke å leve slik du levde.

4. stasjon: Jesus møter sin mor

Det er mye bråk og mange lyder på din vei. Og det er mange hånende blikk og ord. Men midt iblant alle disse lydene, blikkene og ordene, er det også noen gode og milde. En stemme som har fulgt deg gjennom livet, et blikk som ser på deg med kjærlighet og smerte og ord fra en stemme som har vugget deg i søvn fra ditt første åndedrett på jorden. Din mor, Marias, "Ja" til Faderen har vært som et lys i mørket gjennom hele ditt liv. Og nå, i din mørkeste time, er hun også her med sitt "Ja" til deg.

Stillhet

Så ofte kjenner jeg meg alene i mitt strev og mine mørke øyeblikk. Det kan virke som om ingen i hele verden forstår meg og det jeg opplever, særlig mine foreldre. Kanskje gjør de det, men det kjennes ikke slik. Men hvor mange ganger har jeg ikke skjult ting fra mine foreldre i frykt for at de ikke vil forstå?

Stillhet

Herre Jesus, hjelp meg å se mine foreldre med et nytt blikk, mer som du så din mor. Hjelp meg å oppdage deres kjærlighet for meg. Og når jeg kjenner at ingen på jorden forstår meg, måtte da du, Maria, vise meg ditt forstående blikk og dine gode ord så jeg sammen med deg kan fortsette min vei med Jesus.

5. stasjon: Simon fra Kyréne hjelper Jesus

Det kan virke som om soldatene som følger deg på veien viser deg litt omsorg og omtanke når de henter inn en annen for å bære korset ditt. Deres motiver kjenner vi ikke, men vi får høre at soldatene tvang Simon – en tilfeldig mann i mengden – til å bære korset. Kanskje var Jesus for sliten? Kanskje ville de det skulle gå fortere? Men vi vet at Simon gjorde det. Han fikk sjansen til å bruke egne krefter til å hjelpe Jesus som var helt utslitt. Det må ha gjort noe med ham.

Stillhet

Hvor ofte lar jeg muligheten til å hjelpe noen gå meg forbi? Hvor ofte glemmer jeg at det å hjelpe andre også hjelper meg selv til et bedre og rikere liv? Lar jeg frykten for hva andre vil si om meg hindre meg i å strekke ut en hjelpende hånd til noen som trenger det?

Stillhet

Herre, åpne mine ører så jeg hører de måtene du kaller meg til å tjene deg på. Hjelp meg, Herre, til å lære av Simon fra Kyrénes eksempel, slik at jeg også hjelper andre som bærer tunge byrder. Hjelp meg å forstå i dypet av mitt hjerte hva det betyr å være en tjener for andre mennesker.

6. stasjon: Veronika tørker Jesu ansikt

Fra den bråkete mengden skimtet Jesus sin mor, og fra den bråkete mengden kom også Simon fra Kyréne. En til person kommer ut og viser en annen side enn hån og spott. Det er Veronika. Nå er Jesu ansikt dekket av blod og støv, og veien foran føttene synes uklar. Men Veronika viser et sant menneskelig ansikt når hun tørker ditt blodige ansikt med sitt klede. Og du gir henne tilbake et bilde på sann menneskelighet. Det blir til i møte mellom den sant menneskelige Veronika, og deg, Jesus, det sanne mennesket, den andre Adam.

Stillhet

Hvor ofte har jeg glemt at alle mennesker er skapt i ditt bilde og til din likhet, og at de derfor fortjener min respekt og kjærlighet? Gjør jeg andre mennesker utelukkende til gjenstand for min egen lykke og nytelse? Glemmer jeg deres sanne menneskelighet? Veronika sto modig ut av mengden og behandlet deg annerledes enn de andre. Kunne jeg gjort det samme?

Stillhet

Herre, hjelp meg å se ditt nærvær i andre mennesker. Gi meg mot til å følge Veronikas eksempel i å behandle andre med respekt og kjærlighet selv når ingen andre gjør det.

7. stasjon: Jesus faller andre gang under korset

Hvofor stopper ikke bare Gud det som er i ferd med å skje? Hvorfor viser ikke du, Jesus, din sanne side og bare åpenbarer at du er Gud? Hvorfor tillater du at du skal se svak ut? Guds største styrke ligger ikke i makten til å slå andre ned, men i den tålmodige kjærligheten som gjelder også midt under menneskenes spott. I ditt andre fall, kan vi se våre egne fall. Og fra din måte å reise deg på – i kjærlighet – kan vi finne styrke til selv å reise oss. Du reiser deg og går videre mot korset for å fullføre ditt frelsesverk til Faderens ære.

Stillhet

Hvor ofte har jeg feilet i å holde mine løfter? Hvor ofte har jeg løyet, selv til mennesker jeg elsker? Hva skal til for at jeg finner kraft til å reise meg igjen, til å gjøre det som skal til for å gå videre med rent hjerte? Husker jeg på din trofasthet når jeg selv faller?

Stillhet

Herre, hjelper meg til å tro og stole på din trofasthet og kjærlighet til meg. Hjelp meg å holde det jeg lover andre, og hjelp meg til å være hel i min ferd.

8. stasjon: Jesus trøster Jerusalems kvinner

Deres gråt er som ved en begravelse. De gråter og jamrer som om du allerede skulle vært død. Døden er hjerteskjærende og endelig, og i møte med den kan man kjenne på desperasjon og håpløshet. Men du ber kvinnene om ikke å gråte over deg, men over seg selv og sine egne barn. Du har og er livet selv, Jesus, og din død er smertefull og ensom, men samtidig er den en vei inn i livet. Når du ber

kvinnene om å gråte over seg selv og sine barn, ber du oss alle gråte over våre synder. Vi skulle glede oss over din død og gråte over våre synder.

Stillhet

Hvor ofte har jeg sørget over det jeg egentlig skulle gledet meg over, og gledet meg over det jeg egentlig burde sørge over? Har jeg gledet meg over andres svakhet, over selv å komme opp og frem på bekostning av andre? Har jeg grått over ikke å være den verden vil jeg skal være? Hvilke prioriteringer har jeg i mitt liv?

Stillhet

Herre, hjelp meg til å se hva som er viktig og hva som ikke er viktig, hva som er rett og hva som er galt. Hjelp meg til ikke å sko meg på andres svakhet, men på selv å ikke frykte min egen svakhet, men se den som en mulighet for Gud.

9. stasjon: Jesus faller tredje gang under korset

Du faller nok en gang, Herre. Denne gangen faller du av utmattelse. Du går vilje av ren vilje, men kroppen sier stopp. Du er sann Gud og sant menneske. Som Gud vet du at du må fullføre oppgaven, og som menneske kjenner du utmatelsen, frykten, smertene og ensomheten. Du mobiliserer det du har igjen av krefter, reiser deg opp og går videre. Du vet at du snart er ved veis ende.

Stillhet

Hvor ofte har jeg latt kroppen min vinne over viljen eller mitt sinn? Jeg kjenner meg splittet: jeg vet hva som er riktig, men klarer ikke å mobilisere det som skal til for å velge å gjennomføre det. Du kjente også splittelsen i mennesket, men overvant den.

Stillhet

Herre, hjelp meg å følge din vei. Hjelp meg til å huske at du seiret over synden, også min synd. Du har vist at det er mulig å mobilisere selv når man er så langt nede det går an å være. Hjelp meg til å se hva som er synd i mitt liv, og gi meg et ekte ønske om ikke å ville synde mer.

10. stasjon: Jesus blir avkledd

Nå er du kommet frem til Golgata, og det er nesten over. Bare det aller siste – og verste gjenstår. Men før de nagler deg til korset, river de klærne av deg. Ydmykelsen er total. Du som er Gud blør som et offerdyr, og du som er menneske

avkles din menneskelige verdighet.

Stillhet

Hvor ofte har jeg dømt andre på grunn av hva de har på seg eller hvordan de ser ut? Har jeg også bidratt til å avkle noen deres menneskelige verdighet ved å le av dem, fortelle hemmelighetene deres eller snakke stygt om dem bak deres rygg? Har jeg avkledd andre deres verdighet ved å legge ut stygge ting om dem på Internett? Leter jeg etter min egenverdi eller identitet i det jeg har på meg eller ting jeg eier?

Stillhet

Herre, hjelp meg å se forbi det ytre hos andre mennesker. Hjelp meg til ikke å dømme dem ut fra deres klær eller utseende. Hjelp meg til å bevare andres menneskeverd ved mine ord, mine blikk og mine handlinger. Og hjelp meg til å erfare at min egenverdi og min identitet er å finne hos deg.

11. stasjon: Jesus blir naglet til korset

Nå ligger du der på korset mens soldatene slår nagler gjennom hendene og føttene. Da du kom til jorden som spebarn, ble du også lagt på en treseng, i krybben. Da lå du i dyrenes matfat, nå ligger du som et slaktedyr. Men du er Gud og menneske. Og akkurat her, akkurat nå, viser du mennesket dets storhet. Akkurat nå, midt i din svakhet, er du fylt av guddommelig styrke – en styrke bare menneskene har fått fra Gud og som gjør oss gudlike, til forskjell fra dyrene. Det er kjærlighetens styrke. For selv om naglene fester deg til treet, er det ikke dem som holder deg fast til korset. Det er kjærligheten du har for oss alle, for meg, som fester deg til korset.

Stillhet

Hvor ofte har mine ord og handlinger mot andre vært som nagler som fester dem til deres kors? Hvor ofte har jeg brukt makt – fysisk eller psykisk – for å holde andre fanget eller nede?

Stillhet

Herre, jeg er lei meg for at også jeg, mine ord, mine valg og mine handlinger nagler deg og andre mennesker fast. Hjelp meg å søke tilgivelse og nåde for dette, og hjelp meg til å elske slik du gjorde.

12. stasjon: Jesus dør på korset

Over korset står innskriften "Jesus fra Nasaret, jødernes konge". Når du nå dør, ser du ut som en slave. Du strever for å si de siste ordene dine – ord av overgivelse til Gud. Og slik overgir du hver og en av oss i Guds hender. Der, på korset, møtes våre liv med ditt liv, Herre, og takket være dine ord av overgivelse, kan også vi legge våre liv i Faderens hender i vår dødstime og på alle livets korsveier. Du er ikke bare jødernes konge, men alles konge, min konge. "Fader, i dine hender overgir jeg min ånd... Det er fullbragt"

Stillhet

Herre, hjelp meg til aldri å glemme din kjærlighet for meg. Hjelp meg til å huske på at du ga ditt liv for meg, at du fra korset la også mitt liv i Faderens hender. Fyll meg med tryggheten om at du alltid er nær meg, også i alt jeg lider og alt jeg strever med.

13. stasjon: Jesus blir tatt ned av korset og lagt i sin mors fang

De første armene som holdt deg i dette livet, er også de siste. Da du var barn og din mor bar deg frem i Herrens tempel, ble hun fortalt at et sverd også skulle gjennomføre hennes hjerte. Når hun nå holder din kropp som er så full av sår, ser hun også det lille spebarnet du en gang var, og hennes hjerte blør for deg. Du skal trøste henne senere, men nå er hennes smerte og sorg endeløs. Det kan virke som det ikke finnes noe håp.

Stillhet

Hvor mange ganger har jeg mistet håp på deg? Hvor ofte har jeg tvilt på din evne til å være Gud i mitt liv og til å bære meg gjennom alt? Hvor ofte virker det ikke håpløst?

Stillhet

Herre, hjelp meg å stole på deg. Hjelp meg å håpe på deg og å finne fred i tanken på at du er Herre over alle ting – også døden.

14. stasjon: Jesus blir gravlagt

Vennene dine og moren din gravlegger deg. De renser sårene dine og salver kroppen din med både salve og tårer. Kvinnen som en gang tidligere salvet føttene

dine med tårene sine og tørket dem med håret sitt, er også der. Hun som hadde syndet så mye og som ble utstøtt av det gode selskap kom til deg og fikk nytt menneskeverd. Nå gir hun deg en verdig begravelse. De menneskene du i livet hadde levd med, ledd med, grått med, spist med og snakket med, er i bunnløs sorg. Døden er siste stasjon, og også for dine venner kjennes den endelig, selv om du hadde sagt at du skulle oppstå.

Stillhet

Hvor ofte kjennes det som om jeg står foran en vegg, som om det er slutten på alt og det ikke er noen vei videre? Hvor mange ganger har jeg glemt å løfte blikket til Gud og stole på Guds ord om at jeg vil få hjelp når jeg trenger det?

Stillhet

Herre, hjelp meg til å se at døden ikke er siste stopp, men at du har åpnet veien til et nytt og evig liv gjennom selv å dø. Hjelp meg til å ikke frykte døden, men bli trygg på at du er også der og møter meg og tar imot meg når dagen og tiden en gang kommer.